

แนวปฏิบัติที่ดี เรื่อง: “เทคนิคการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลงานทางวิชาการ”

คณะผู้จัดทำ:²

1. พระมหาอรุณ ปญญารุโณ
2. ดร.เกษญา ผาทอง
3. ดร.กัญจิรา วิจิตรวัชรารักษ์
4. รศ.ดร.สุกิจ ชัยมุสิก
5. ดร.สมภพ ระงับทุกซ์
6. ดร.ฐาภกร หอมกลิ่น
7. อาจารย์ ธนชัย สามล

หน่วยงาน/ส่วนงาน:

คณะสังคมศาสตร์

1. ประวัติหน่วยงาน/ส่วนงาน (TH SarabunPSK 18 pt. นนา)

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย ได้เปิดทำการเรียนการสอนเมื่อปี พ.ศ.2513 มีการเรียนการสอนเฉพาะสาขาวิชาสังคมวิทยา พ.ศ.2534 ได้ปรับปรุงหลักสูตรโดยนำเอาวิชาการทางด้านมานุษยวิทยาเข้ามาพร้อมกับสาขาวิชา สังคมวิทยา ใช้ชื่อสาขาใหม่ว่า “สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา” พ.ศ.2543 ได้เปิดสาขาวิชาขึ้นใหม่อีกหนึ่งสาขา คือ “สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง” ซึ่งอยู่ในภาควิชารัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ และปี พ.ศ.2564 ได้เปิดทำการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด 2 หลักสูตร ได้แก่ (1) หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุงใหม่ 2564) (2) หลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรใหม่ 2564)

2. ที่มาและความสำคัญ (TH SarabunPSK 18 pt. นนา)

สมรรถนะตั้งต้นของความสามารถในการผลิตผลงานทางวิชาการ เริ่มที่การเข้าถึงความจริงที่แท้จริงระหว่างปรากฏการณ์ภายนอกกับการรับรู้ และสรุปเป็นความเชื่อในความจริง อันเริ่มต้นจากปัจจัยนำเข้า (Input) ก่อนที่ถูกนำผ่านกระบวนการคิด (Process) เกิดเป็นผลผลิต (Output) นำมาซึ่งการกลั่นกรองด้วยการคิดเชิงเหตุผล (Rational Thinking) เป็นฐานรากของการคิดเชิงปรัชญา จนกระทั่งการวิเคราะห์นำมาสู่การสังเคราะห์ (Analysis to Synthesis) ที่จะนำมาใช้แสวงหาข้อมูล ประเมินค่าหาข้อสรุป ตกผลึกเป็นองค์ความรู้ใหม่ร่วมกัน โดยที่การแสวงหาความรู้ความจริงของมนุษย์ได้มีวิวัฒนาการต่อเนื่องกันมาอย่างยาวนาน โดยแต่ละบุคคลมีความเป็นปัจเจก (คิดไม่เหมือนกัน) นักวิชาการจึงมีการรวมกลุ่มกำหนดกรอบและกระบวนการอย่างเป็นระบบที่ชัดเจน มีการดำเนินการที่สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้ทุกขั้นตอน การที่จะฉีกแนวแต่อยู่ภายใต้กรอบเป็นความคิดที่ทำหาย ถือเป็นการพัฒนาองค์ความรู้เดิมจากสิ่งที่มีอยู่ให้เป็นองค์ความรู้ใหม่ (New knowledge) หรือเป็นเทคนิคใหม่ เป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญมาก เพราะสถานการณ์ปัจจุบันอัตราการแข่งขันสูงมาก การที่จะนอนรอโอกาส และก้าวเดินอย่างช้าๆ อาจจะไม่ทันโลกของความเปลี่ยนแปลง การที่จะฉีกแนว สร้างทางลัดทางวิชาการและได้ผลงานที่ดี มีความก้าวหน้าและมีความทันสมัย การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ดีจึงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเสมือนการเตรียมการ

เตรียมวัตถุดิบที่มีคุณภาพเข้าสู่การผลิตสินค้าที่ดี ได้มาตรฐาน ซึ่งแนวทางวิชาการที่ดีจำเป็นต้องมีปัจจัยนำเข้าที่ดี บุคคลผู้เชื่อมต่อกับสิ่งที่มีอยู่ให้เกิดเป็นความรู้ความจริงและเป็นองค์ความรู้ใหม่โดยปราศจากอคติได้ ย่อมหลุดพ้นจากกับดักทางวิชาการ งานทางวิชาการโดยส่วนมากยังเป็นความพยายามทำตามกรอบแนวทางของกลุ่มผู้ตีกรอบให้ยึดถือปฏิบัติ มาสร้างเป็นผลงานทางวิชาการ แต่การจะสร้างและผลิตผลงานทางวิชาการอย่างไรให้รวดเร็วและเข้าถึงองค์ความรู้ที่เจาะลึกแต่มีวิธีการง่ายๆ ต่อยอดสร้างสรรค์อธิบายความรู้ความจริงได้นั้น “เทคนิคการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลงานทางวิชาการ” เล่มนี้ เป็นหนึ่งแนวทางสำคัญในการจุดประกายประกาย กระตุ้นแนวความคิด (Concept) สร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์และผลิตผลงานทางวิชาการจากเรื่องดูยากให้เข้าใจด้วยกระบวนการแบบง่ายๆ สำหรับบุคลากรสายวิชาการ นิสิต นักศึกษา และผู้สนใจในด้านวิชาการ ทั้งมือใหม่และเก่า ใครนำไปทดลอง ขยายผล ต่อยอด และพัฒนา เพื่อยกระดับองค์ความรู้จากนามธรรมสู่รูปธรรมเห็นผลเชิงประจักษ์นิยม

3. วัตถุประสงค์

1. เพื่อเพิ่มสมรรถนะตั้งต้นของความสามารถในการผลิตผลงานทางวิชาการ
2. เพื่อการเข้าถึงความจริงที่แท้จริง ระหว่างปรากฏการณ์ภายนอกกับการรับรู้ และสรุปเป็นความเชื่อในความจริงตกลึกเป็นองค์ความรู้ใหม่
3. เพื่อให้ผู้ใคร่แสวงหาความรู้นำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการได้จริง เป็นยอดมนุษย์ทางวิชาการ “องค์ความรู้ ความจริง ที่มีอยู่ ประการใด ก็ไร้ค่า หากเราท่านทั้งหลายไม่นำมาปฏิบัติ”

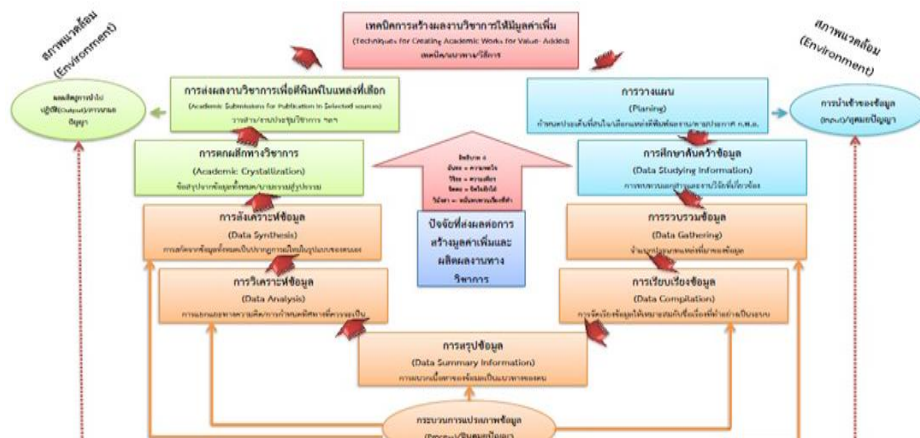
4. แนวทางการดำเนินการตามหลัก PDCA

ผลงานทางวิชาการเป็นเอกสารหรือหลักฐานที่จัดทำ ขึ้นจากความรู้ความสามารถทักษะและ ประสบการณ์ของผู้จัดทำ โดยการศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจัย และได้นำไปใช้ในการแก้ปัญหา หรือพัฒนางานในหน้าที่จนเกิดผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อ ความก้าวหน้าทางวิชาการ เอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้ง บุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ โดยอาศัยผลงานทาง วิชาการ ประกอบด้วย เอกสารคำสอน บทความทางวิชาการ ตำรา หนังสือ งานวิจัย ผลงานทางวิชาการใน ลักษณะอื่น และงานแปล เป็นต้น ผลงานเหล่านี้ถือว่าเป็นงานเขียนหรือเรียบเรียงของเหล่านักวิชาการ ที่ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนบ้าง การเผยแพร่องค์ความรู้หรือแนวคิดทางวิชาการของตนเอง บ้าง นับว่าเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางวิชาการให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป อย่างไรก็ตามผลงานทางวิชาการที่ผู้แต่ง สามารถผลิตได้ง่ายและนิยมเผยแพร่กันมักอยู่ในรูปของบทความ (Article) เป็นรูปแบบการเขียนประเภทที่ ต้องการสื่อสารความรู้/ความคิดเห็นโดยเนื้อหาที่นำเสนอได้มาจากข้อมูลจริงไม่ใช่เรื่องแต่งหรือคิดขึ้นจาก จินตนาการและมีลักษณะข้อเขียนขนาดสั้น

5. ผลการดำเนินงาน

“เทคนิคการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลงานทางวิชาการ” เป็นแนวทางหนึ่งในการชี้แนะ ชี้นำ แนวทาง และวิธีปฏิบัติ ในการการสร้างผลงานทางวิชาการ ด้วยวิธีการง่ายๆ ทั้งนี้ ด้วยองค์ความรู้ของผู้เขียนหนังสือ ที่มีประสบการณ์ในการทำงานด้านวิชาการมาพอสมควร จนได้รับการยอมรับในเรื่องของการสร้างสรรค์และ ผลิตผลงานทางวิชาการอย่างกว้างขวาง ผลงานเรื่องนี้นับจึงเป็นผลงานที่ทรงคุณค่าแก่การนำไปปฏิบัติให้ เกิดผลเป็นรูปธรรมต่อไป

6. ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

8. ประโยชน์ต่อการบรรลุเป้าหมายตามพันธกิจ

คณาจารย์ที่จะเสริมสร้างบรรยากาศทางวิชาการและขับเคลื่อนสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ (Academic Excellency) ยังคงเป็นดัชนีชี้วัดศักยภาพมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยอีกทางหนึ่งด้วย ดัชนีชี้วัดความเป็นเลิศทางวิชาการของมหาวิทยาลัยที่สำคัญตัวหนึ่ง คือ ตำแหน่งทางวิชาการที่อาจารย์ มหาวิทยาลัยได้รับซึ่งประกอบด้วย ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และ

